

Barnes-Brev

Fader de sønne Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

No 4

April 1880

6. Hærg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Til et Barn paa dets Daabsdag.

"Kom hen til mig, du kjære lille Spæde!
Kom, lad din Ven dig tage udi Favn!
Kom, lad dig vie ind til Himmels Glæde,
Til Glæde i din Guds og Frelsers Navn!"

Saa kaldte nys vor Herre og vor Broder
Paa dig, du lille Barn, med venlig Røst,
Dg Røsten ahlød Fader, ahlød Moder,
Dg bragte dig til ham, vort Lys, vor Trøst.

Da tog han dig i Favn, den milde Herre,
Dg vuggede dig kjærlig paa sin Arm,
Dg kaldte dig sin egen lille Kjære,
Dg trykkede dig til sin Straalebarm.

Hans Tjener øste Vand af Naadens Kilde,
Af Livets hellige og rene Væld,
Dg over Jfsen vandt de Draaber milde,
I hvilke Aanden tvættede din Sjæl.

Hvad Kjød det fødte, maatte Kjød forblive,
Paa ny du fødtes af den Hellig-Aand;
Bed Ordet kaldte han din Aand tillive,
Dg løste fra dit Hjerte Dødens Baand.

Ja, han til Livet fødte dig, du Spæde,
Til Liv i sig, til Liv i Gud;
Til evigt Lys, til evig Fred og Glæde
Han førte dig fra Mørkets Magter ud.

Velfommen da i Livets Morgenrøde!
Velfommen i Guds Kirkes Moder-Favn!
Velfommen, du Opstandne fra de Døde!
Velfommen med dit blide Kristen-Navn!

Du hviler nu med Fred paa Ustylds Leie,
Du slumrer nu saa blidt i barulig No!
Nu stande Herrens Engle om dit Leie,
Al, de saa gjerne vil hos BARNET bo.

Bliv derfor altid Barn i Aand og Hjerte,
Hvil stedse sødt i Jesu Kristi Arm,
Hold fast ved ham i Glæde og i Smerte,
Klyng altid dig med Tillid til hans Barm!

Gud Fader naadigen dit Liv beskjærme,
Han lede trygt dig ved sin kjære Haand,
Alt ingen Sjælefiender, som sig nærme,
Fordærve maa din fromme Barne-Aand!

Den Herre, som modtog dig i sit Rige
Dg rensed dig for sig i hellig Daab,
Han signe dig, at aldrig du maa vige
Fra Paktens Ord, som gjemme Livets Haab!

Den Aand, som fødte dig til Himmellivet,
Han følge dig igjennem Verdens Strid,
Han bo i dig, indtil dig bliver givet
Alt bo i Himmerig til evig Tid!

Den lille Marie.

For nogen Tid siden erholdt jeg en saa skjøn Forklaring over det Bibelsprog: "Deres Engle i Himmelen se altid min Faders Ansigt, som er i Himmelen," i Forbindelse med det Sprog: "Af de Umyndiges Mund har du beredt dig Lov," at jeg umulig kan beholde den for mig selv. Jeg fik nemlig et lidet Brev, der i den ene Kant var brændt, i den anden aabent, fordi det var blevet vaadt, og hvori der var en Mathier (en liden Mynt). I Brevet var der af en Barnehaand neppe læseligt skrevet: "Den kjære Herre Jesus sender ved den lille Marie en Mathier, fer hvilken Hedningerne skulde blive omvendte. Men har jeg ikke, jeg behøver heller ikke mer, jeg gaar til Jesus og venter paa min Engel, som vil afhente mig, jeg tænker imorgen eller iovermorgen. Kjære Pastor Harns, hilts de smaa sorte Hedningebørn fra mig, og sig dem, at de have ogsaa hver en Engel, men den er hvid, og naar de engang komme i Himmelen, saa ere ogsaa de hvide. Thi at de ere sorte, det kommer af, at Solen stikker dem;" men i Himmelen stikker ikke Solen mer." Forresten stod der Intet i Brevet, og jeg vilde vel aldrig erfare, hvorfra det var kommet, dersom ikke Overbringeren havde fortalt mig derom. Men denne var en fattig Daglønner fra Rineburg, som ofte kommer hid til Kirke, og som er et sandt Guds Barn. Han fortalte: Den lille Marie er nu hos den Herre Gud. Hun var, da hun hensov, 6 Aar gammel og var eneste Datter af en fattig Enke; men Moderen var død fra hende, da hun var 4 Aar gammel, og da stod den arme Fader- og Moderløse ganske forladt. Hun græd aldeles ikke ved sin Moders Død; men da hendes Moder skulde begraves og blev lagt i Kisten, klappede hun glad i de smaa Hænder og sagde: "Hvor jeg glæder mig; i tre Dage har Mor aldeles ikke grædt mere, nu maa hun have det godt engang! Hvor gaar hun egentlig hen nu, naar I bringer hende bort?" Da sagde hin kjære Daglønner, der vilde ledsage hende til Hvile, til Barnet: "Marie, Mor er nu hos den kjære Herre Jesus, og der behøver hun ikke at græde me-

re, som hun saa ofte maatte gjøre." Da blev Barnet saa glad, at hun greb den gode Mand ved Haanden og gik med til Graven. Men efter Ligbegjængelsen kunde hun aldeles ikke begribe, hvorfor man lagde Moderen i Jorden; hun mente, det havde villet været bedre, at den kjære Gud strax havde ladet hende stige op i Himmelen. Da sagde hendes Moders gode Ven til hende: "Se, Marie, Mor er bleven saa træt af den lange Rejse og det lange Arbejde her paa Jorden, at hun først vet maa sove ud og hvile ud. Og naar hun da har sovet ud, da kommer den Herre Jesus og opvækker hende af Graven, ligesom din kjære Moder om Morgenen vækkede dig op af Sengen. Og ligesom du da, naar hun vækkede dig, saa ind i din Moders venlige Ansigt og blev da saa fornøiet og stod op, saa ser da din Moder den kjære Frelser, der opvækker hende af Graven, ogsaa ind i hans venlige Ansigt og staar da ganske fornøiet op. Ikke sandt? Det vil være en Glæde?" Da klapper Barnet endnu engang glad i de smaa Hænder og siger: "Det er sjønt!" Men hvad skal der nu blive af Marie? Faderen er død, Slægtninge har hun ikke, Penge har hun ikke, Intet uden Sengen, hvori Moderen døde, den lille Smule Husgeraad og Mariens Klæder, — det er Alt. Den gode Daglønner besluttede, efterat han var vendt tilbage fra Graven og havde bragt Barnet hjem igjen, at han vilde gaa hen og tale med Landsbyforstanderen eller "Bondesogden", som man der kalder ham, for at Landsbysten kunde sørge for det foreldreløse Barn. Men den lille Marie tænkte anderledes; det falder hende aldeles ikke ind at blive alene i Stuen, men da han tager sin Hat for at gaa, tager hun ham igjen ved Haanden og siger, som om det forstod sig af sig selv: "Gudsfader, jeg gaar med og vil blive hos dig og Gudmoder!" Daglønneren kommer vel til at tænke paa sine fem levende Børn, som han har hjemme, og som han maa ernære med sine Hænders Arbejde. Men den Lilles Stemme lyder ind i hans Hjerte, som om det var Guds Stemme fra Himmelen — og det var ogsaa Guds Stemme. Vel ham, at han havde et aabent Øre og Hjerte til at

fornemme den ; havde han havt mange Pen-
ge, vilde han sandsynligvis have været døvere;
thi Penge have blandt Andet ogsaa den
Egenskab, at de gjøre Dreene døve og Hjertet
haardt. Saa gaar han da hjem med sit
sjette Barn og bringer sin brave Kone det
med de Ord: "Mor, her har den kjære
Gud atter skjænket os et Barn, det er et
Fadervor mer i Huset!" Og den brave
Kone knurrer ikke og murrer ikke. Guds
Engel havde allerede førend Faderen kom
hjem, banket paa hos hende, og hun havde
villet bede Manden, naar han kom, at han
skulde gaa hen og hente Barnet. Den næste
Dag henter han Sengen og Husgeraadet, og
Jungen siger et Ord dertil, man lader ham
tage det; thi alle Bønder ere glade over, at
de ere kvit den Byrde, som den fattige Dag-
lønner tager paa sig alene. Og for ham
har det, Gud være Tak, ikke været nogen
Byrde. Han har med Taarer i Øinene
sagt mig, at han ikke en Dag i de to Aar
har angret paa, at han havde taget Barnet
til sig; han havde med sin Kone og 6 Børn
altid havt Brød, og det, saa forekom det
ham, mere og rigeligere end før; det maa
Herrens Betsignelse have gjort; thi han
vidste dog ikke, at han havde arbejdet mere
end før, men vel havde han bedet mer siden
den Tid. Og strax i den første Uge havde
han lært to Ting af det kjære Barn, saa at
han havde maattet skamme sig i sit inderste
Hjerte. Indtil da havde han nemlig efter
Aftenandagten vistnok bragt sine Børn til
Sengs; men det havde aldrig faldt ham ind
at velsigne Børnene i deres Senge. Men
da sagde Marie strax den første Aften, at
hendes Moder stedse havde velsignet hende,
og det maatte han eller Gudmoder ogsaa
gjøre. Ganske beskjæmmet havde han maattet
spørge, hvorledes da hendes Moder havde
gjort, og hun svarede ham, at først havde
hendes Moder gjort det hellige Korsets Tegne
paa hendes Paaude og derpaa lagt Haanden
paa hende med de Ord: "Gud Fader,
Gud Søn og Gud den Helligaand holde
sin Haand over dig, han bevare dig ved sine
hellige Engle, Amen!" Siden den Tid har
han hver Aften velsignet Marie og alle sine
Børn, og han takkede Barnet endnu i dets

Grav, at det havde lært ham det, især da
han senere havde hørt her i Kirken, at det
altid var Skik hos os i den gode gamle
Tid. Og saa vidste han nu forvist, at han
siden den Tid idetmindste havde havt 8 En-
gle hver Nat i sit Hus, 2 for sig og sin
Kone og 6 for sine Børn, som da ogsaa om
Dagen vare gangne med Enhver, fordi Her-
rens Engel leirer sig om dem, som frygte
Herren. Og det Andet, som han havde lært
af Barnet, det var at synge og bede paa sine
Kne ved hver Morgen- og Aftenandagt; thi
begge Dele havde han før undladt, men kun
læst Morgen og Aftenbønnen. Men her-
med var det gaet saaledes til: Da han
strax den første Dag havde tillukket Børne-
bogen efter Læsninzen og havde begyndt at
bede Fadervor, da var det kjære Barn fal-
det paa Kne med foldede Hænder, og han
havde umulig kunnet blive siddende det hav-
de med Magt trukket ham ned og alle Hans
med, og saaledes var det stiltiende skeet hver
Morgen og Aften af sig selv, uden at man
talte videre derom. Men den anden Mor-
gen, da Alle igjen vare komne sammen til
Morgenandagt, da havde det lille Barn, net-
op som han vilde lukke op Vogen, begyndt
at synge: (Forts. paa 6te Side.)

Dragonaderne.

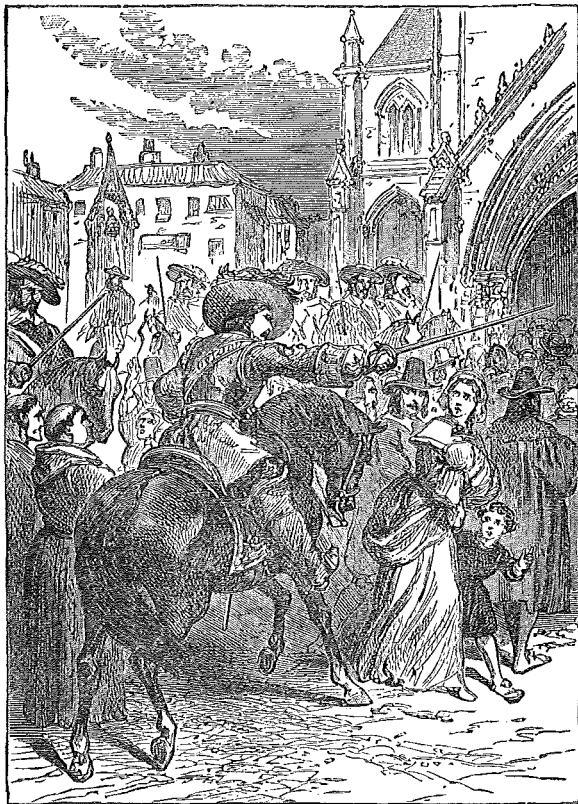
Ludvig den 14de, død 1715, var en
beskjend og mægtig Konge, der meget længe
regjerede over Frankrig og udøvede den stør-
ste Indflydelse i sin Tid. Han var dygtig,
men ond, sandsellig og forfængelig og stod un-
der flette Kvinders Indflydelse. Da Sam-
vittigheden i de senere Aar vaagnede hos
ham, lod han sig af flette katolske Præster
overtale til at ville sone for sine Synder ved
at søge at tvinge Landets protestantiske Un-
derfaatter (Hugenotterne) til at affalde fra
sin Tro og gaa over til den katolske Kirke.
Først søgte han at lokke dem dertil ved Pen-
ge. Da dette ikke hjalp, sendte han bevæb-
nede Ryttere (Dragoner) rundt i Landet for
med Magt at tvinge dem. Disse grusom-
me Forfølgelser af saadanne bevæbnede Mis-
sionærer kaldes Dragonaderne.

De udsendte Dragoner vare raae Meene-

sker, som indkvarteredes hos Protestanterne og plagede dem paa alle Maader. Ofte drev de under Forhandelser og Slag hele evangeliske Menigheder ind i de katolske Kirker for at overvære Messen. Vort Billede viser os netop et saadant Optrin. En Moder gjenmer forsværket sit mindste Barn ved sit Bryst, og det andet søger Ly bag hende mod den haarde Rytters Sværd. To Munko staa ved Siden og opnuentre til den vilde Hærd.

De arme Forfulgte maatte holde sine Guds-tjenester i Huler, ensomme Dale og Skove, og heller ikke der vare de sikre for Spioner, men bleve ofte grebne og førte i mørke Fængsler. Mange søgte at flygte ud af Landet. Men ogsaa dette var dem paa det Strengeste forbudt, og stor Straf ventede dem, om de bleve grebne paa Veien.

Deres Børn vare værst deran. De bleve tagne fra Forældrene og fattede i Kloster, hvor

først alle Loffemidler anvendtes mod dem, og, naar dette ikke hjalp, grusomme Mishandlinger, for at de skulde afsværge sin Tro. I Marts 1684 blev saaledes f. Ex. Grevinden af Marsfens Børn indespærrede i trange Rum og kvalte med Røg. Men ogsaa Børn viste ofte et stort Heltmod. To protestantiske Piger bleve med Magt tagne fra sin Fæder og bortførte i en Bogn; de sloge Binduerne paa Bognen itu, fik dybe Saar deraf og vilde springe ud, men hindredes og førtes i Kloster. Afte-

onsdag 1684, da Alle vare i Kirke, fik de dog Leilighed til at sætte over Muren og undløbe. Ved en Rjodmands Hjælp kom de vel over til Holland.

Gud være Tak, som staaer os, baade Smra og Store, for saadanne Forfølgelser og forunder os i Fred at tjene vor Gud og beljende hans vane Ord! Han hjælpe os ud af al Sløvhed, at vi maa bruge og nyde Naadens beseitige Tid!

Requoir. (Se neste Side.)

Regnveir.

Det var Peters Fødselsdag. Men allerede om Morgenen var det ikke Solskin for Peter; thi han var i ondt Lume og Intet tilpas for ham. Det skjedde mere og mere over paa hans Ansigt. Han vilde have Skoene af og gaa barbenet; men Mama vilde ikke. Da truede det med Regn, men gif dog over for den Gang. Saa skal han prøve sin nye Kniiv paa Stoffen. Men det gaar slet, naar man er i ondt Lume, og det er ikke blot Stoffen, som faar Snit af Kniiven, men ogsaa Peters Fingre. Da bryder Regnveiret rigtigt løs, og du ser de store Draaber væde ikke blot hans Kinder, men ogsaa hans nye Geburtsdagsdragt.

Lad det blide milde Solskin faa raade paa dit Ansigt og i dit Sind fra Morgenen af, saa forsvaanes du lettere for saadanne Uveirsskyer og Regnveirsdage!

Den lille Marie.

(Fortf. fra Side 3.)

- "Vaagn op, min Sjæl og Psalter,
Træd frem for Herrens Alter
Dit Offer at frembære
For Gud med Tak og Ære!"

Og hun sang saa rent, saa klart, at de Alle maatte synge med. Det var saa nydigt, at han siden ikke mere kunde undlade nogen Morgen og Aften at synge, især da Barnet om Aftenen atter af sig selv havde begyndt at synge:

"Nu hviler Marit og Enge,
Hver gaar til sine Senge,
Nu sover alle Mand."

Han havde siden erfaret, at Mariæ Moder daglig baade Morgen og Aften havde sunget, og at Barnet ved bestandig at høre Salmene og Melodierne saa levende hadde opfattet dem. Da den lille Pige saa ofte saa hans ældre Børn læse og skrive, vilde hun fort efter ogsaa absolut lære at læse og skrive, og hans ældre Børn gjorde sig en af Glæde at undervise hende deri; thi det var underligt, hvorledes de Alle hadde lille Marie lærere end hverandre indbyrdes, og om de ogsaa stundom, som Børn pleie, vare uenige indbyrdes, aldrig vare de det med dette Barn.

Og saaledes var det ogsaa gaaet ham og hans Sone, de hadde haat dette Barn lærere end sine egne Børn. Aldrig kunde han noksom takke Gud for, at han hadde bragt en saadan Velsignelse ind i hans Hus. En saadan Velsignelse hadde hun ogsaa været for Børnene. Hun kunde aldeles ikke taale nogen Strid, og dersom de Andre fivedes engang, saa kom hun strax bort og sagde: "Du Fritz, du Johan, naar du trætter, saa gaar den kjære Engel bort;" da blev der atter Fred. Næsten to fulde Aar lod Herren den brave Mand beholde dette velsignede Barn. Og naar han kom hid til Kirke, og derpaa kom hjem igjen, da forsamlede alle Børnene sig om ham, men Marie satte sig med hans mindste Barn paa hans Fang og da maatte han fortælle Alt hvad han hadde seet og hørt. Hun var da lutter Dre og Dre, naar han fortalte om de smaa sorte Hedningebørn i Afrika, og i det sidste Fjerdingaar af sit Liv kom hun fire Gange og bad ham om en Penning, hvad hun ellers aldrig hadde gjort. Den hadde hun da omhyggelig hver Gang gjemt i sit lille Skrin. Da bliver hun en Dag syg, og det lille Bryst gaar heftigt op og ned paa hende. Han vil løbe til Lægen, men hun beder ham ikke at gjøre det. Barn, siger han, du vil blive bedre igjen, naar du tager Medicinen; men hun svarede: Jeg behøver ingen Medicin jeg gaar til Frelseren. Derpaa laa hun tre Dage til Sengs og vilde ikke drikke Andet end noget Melk og Vand. Den fjerde Dag Kl. 10 om Morgenen bad hun Faderen om et lidet Stykke Papir, skrev derpaa ovenanførte Ord med skjælvende Haand og bad saa Faderen at give hende en Mathier for de fire Penninge, og han maatte love hende at give mig Brevet med Mathieren. Da han forseglede Brevet, brændte han det lidt paa den ene Kant af Banvare. "Det gjør Intet," sagde Barnet, "han kan dog vel læse det." Derpaa lagde hun Brevet under sit Piined paa Brystet; der blev den anden Kant ganske vaad af Dødsved. Derpaa gav hun sin Fader og Moder og sine fem Brødre og Søstre Haanden og sagde, at hun vilde bede den Herre Jesus flittigt for dem, og de skulde ogsaa hilse mig, naar de bragte

mig Brevet. Derpaa laa hun en Tidlang stille med Hænderne foldede paa Brystet og sagde tilsidst: "Nu kommer min kjære Engel og henter mig til Jesus." Det var hendes Endeligt. Men Mathieren har jeg endnu og vil heller ikke udgive den. Jeg har lagt en anden istedet i Missionskassen. Men de smaa Bøger, som jeg Tid efter anden havde sendt hende, havde hun før sin Død uddelt blandt sine Brødre og Søstre, fordi de havde sunget og bedet saa flittigt med hende. Det har været en af mine stærke Hjeltinder og Medarbejderer; hist er hun det endnu bedre! Gud opvække endnu mange saadanne. Amen!

Da min Broder havde meddelt denne kostelige Historie i Missionsbladet, erholdt han et Brev fra fire preussiske Jurister af følgende Indhold: De havde læst Fortællingen med hjertelig Bevægelse og takkede ham for den. Men de kunde som Retslærde ikke undlade at sige ham, at han ikke turde beholde Mathieren; thi en Af døds Testament maatte paafligliges udført. Min salige Broder svarede dem omtrent saaledes:

Kjære Brødre i Kristo!

Jeg takker Dem hjertelig for Deres broderlige Formaning, men kan fuldstændig berolige Dem. Barnets Mathier er allerede forlængst ikke mere i min Besiddelse; thi mine Børn i Afrika sendte mig en Bærel, som jeg maatte betale. Da tømt jeg Missionskassen, og den strakte ikke til, jeg tømt min egen Kasse, og den strakte heller ikke til; thi der feilede en Mathier paa Summen. Nu vidste jeg, at Herren selv vilde have Barnets Mathier, og jeg lagde den til. Saaledes er Barnets Dnske blevet opfyldt og Testamentet paafligliges udført. Herren velsigne Dem!

I broderlig Kjærlighed og Forbøn Deres
L. H a r m s.

Skøteloberen.

(Af Topelius.)

Det er godt at sidde stille og læse sin Lektie og ikke forlade den, førend den er rigtig lært; det gaar nok, naar man blot ikke siger: "Jeg kan ikke lære den." Men naar man er færdig, er det godt at tumle sig ude i den fri Luft, at

lege ude i Sneen, selv om det er koldt, at løbe over Isen, om man ogsaa fryser. Men naar ældre og klogere Mennesker sige: "Isen er for svag, gaa ikke paa den," saa vær lydige og bliv paa Stranden; thi vel er det modigt og rigtigt at trodse Faren, naar det er nødvendigt; men det er baade dumdriftigt og urigtigt at vove sit Liv uden Nødvendighed og gjøre sine Forældre Sorg.

Otto og Frits vare Brødre og begge flinke Drengene; i Skolen vare de lige flittige, og aldrig klagede deres Lærere over dem; men hjemme vare de ganske forskellige. Otto sad altid i Stuen, hvor han enten klippede Papirsduffer eller skrev Komedier, som Dufferne skulde spille; men Frits var bestandig ude at lege baade Vinter og Sommer, derfor var han stærk og rask, medens hans Broder var svag og forsagt.

Otto udførte med sine Papirmænd store Kampe mellem Danske og Tydskke, Tyrker og Kristne; men Frits sagde ofte: "Kom ud og leg med mig, det gaar saa morsomt til ude i Sneen." Men Otto vilde ikke; han sagde, at det var bedre at være klog end at være stærk. "Det er dog bedst baade at være klog og stærk," sagde Frits.

En Uge før Jul var der netop deilig Is ude paa Søen: "Kom med mig derud," bad Frits. "Nei," svarede Otto, "jeg vil blive hjemme og klippe et Skjæggebillede ud."

Søen var speilklar, Træerne stode rundt om bedækkede med Rindfrost, der gik ligesom en Friskhed og Glæde gjennem hele Naturen. Paa Isen var der mange Drengene, nogle af dem førte smaa Piger i Slæder, her, hvor det gik i en Fart. Frits spændte sine Skoiter paa og løb hurtigere end nogen anden. Drengene bleve enige om, at den, der kunde fange ham, skulde være Konge paa Isen. Hurra! nu skyndte de sig, men ingen af dem kunde tage ham; just som de vare nær ved ham, svingede han sig om og var igjen langt borte.

"Bravo!" raabte de smaa Piger og klappede i Hænderne. "Bravo!" raabte Skoet fra Bjerget.

Nu kom Drengene til et Sund, hvor den store Sø flød ud i en mindre; der stod en Mand og huggede Brænde ved Stranden. "Tag Eder ivare, Drengene," raabte han. "Den Is er usikker."

Frits standsede og sagde: "Løb ikke videre, den gamle Mand siger, at Isen ikke kan bære."

Nogle af Drengene raabte: "Frits er bange, tænkt han er bange og tør ikke løbe længere."

Frits tænkte: "Skal jeg gaa? nei jeg vil ikke; det er urimeligt og ufornuftigt."

Naa, nu hørte man et Skrig. En af de Drengene, som havde besyldt Frits for at være bange, var falden i Vandet, da Isen brast under ham, og de, der havde raabt lige saa stærkt som han imod Frits, løb alle derfra og lod Vennerne ene i Nøden.

I et Nu var Frits nær, han havde grebet en lang Stok, der var tyk og bred, krøb ud paa den tynde Is og rakte Stokken ud mod sin Kammerat, der greb fat i den, og efter mange forgjæves Forsøg kom han op paa Isen igjen. Alle Drengene jublede, ingen vovede mere at kalde Frits for en Rujon, og de drog med den vaade Kammerat i Triumf til Stranden.

Frits gik hjem uden at tale om, hvad han havde gjort. "Kom", sagde Otto til ham. "Se her et Skygebillede: der er mange Drengene, der løbe paa Isen, en falder i Vandet, men en tapper Ridder kommer og drager ham op. Ser du, det kan jeg gjøre med Skygebillede, men hvad kan du?"

Frits sagde: "Ja, det vilde vel alle gjøre, som var i den Ridders Sted." "Nei," svarede Otto, "saadanne tapre Riddere finder man ikke mere i Verden. Sligt har jeg kun læst om i Bøger; men det er bedre at læse derom end som du løbe paa Bække og Søer."

Frits taug; men den vaade Kammerat stod i Døren og havde hørt, hvad Otto sagde; Taarverne kom frem i hans Øjne, og han kunde ikke længere tie, men sagde: "Det, som du har udflippet i et Skygebillede, har Frits udført paa den virkelige Sø og i den virkelige Fare; vi kaldte ham for en Rujon, men nu vide vi alle, at det sande Mod ikke bestaar i at vove sit Liv for Narrestregers Skyld, men kun i at vove det, naar det gjælder Menneskers Redning."

"Og jeg, som pralede af mit Skygebillede," raabte Otto baade forlegen og glad. "Ja, nu forstaar jeg: det er godt at være klog i sin Stue; men det er bedre at være klog og stærk baade hjemme og ude."

Gnaaflytter.

(Af Claudius.)

1. Tomme Sække blive fulde af Bind,
Tomme Hjerner af Indbildninger.
Alem dem begge, saa komme de, not til sig selv igjen!
2. Pralhalse og malede Sværd,
Jugen af dem kan bruges.
Og dog blive de tidt begge satte i forgyldt Ramme.

G a d e.

I Vandet svømmer dristig jeg og suukt,
Kan med en Fisk dog ei forverlet blive;
Og tidt jeg breder Vinger ud til Flugt,
Dog Navn af Fugl vil du mig neppe give.
Som Bud jeg iler — tidt med stort Besvær,
Men aldrig har jeg dog havt trætte Fødder;
Og, tænkt dig, i min Bug tidt funden er
Rostiner, Mandler, Svedfjer, ja og Nodder.
A. S.

Oplosning

1) paa Bogstavgaaden i No. 2:
Baal, Kaal, Maal, Naal, Saal, Aal.
(Oplost af N. L. W., Woodville, og S. P. C., Ill.)

2) paa Regnegaaden i No. 2:
Til 1ste Aargang hørte 990 Mand,
til den 2den Aargang 940 Mand,
til den 3die Aargang 870 Mand.
(Oplost af N. L. W., Woodville; S. P. C., Ill.; B. J., Nicolle; A. M., Coon Prairie; L. M. L., Meadow; D. M. D., Canby; E. J. S., Newry; M. S., Ellsworth, og J. C. S., Nevada).

Til "Børnenes Jubeloffer"

modtaget:

I Østlige Distrikt: Af Johannes J. Grinde, Primrose, Wis., 30 Cts. Ved Pastor Eidahl fra Søren, Raren, Morgan og Nils Simonsen af Holden Mgh., \$2.00. Af J. A., Arcadia, Wis., 25 Cts., tils. \$2.55.

I Iowa Distrikt: Af H. Larsens Børn Marie, Hanna og Bernhard, Story City, Iowa, \$2.00.

Direkte til Kasserer Steensland er sendt: Ved Lærer F. M. Midbøe fra Skolebørn i Martell \$2.56. Altfaa i Februar og Marts kun indkommet tilsammen \$7.11.

J. B. Frich.